

Μαθήτρια Καλλιτέχνης, πολύ μ' ευχαριστή-
σεν ή επιστολή σου, ή τόσον εκτενής και ενδια-
φέρονσα. Καί εγώ νομίζω, ότι τα μυθιστορήματα
τα οποία δημοσιεύω με συνέχειαν, καλύτερα είνε
νάναγινώσκωνται καθ' εβδομάδα τμηματικώς.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετά χαράς εις την 'Αλληλογραφίαν μου
και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου
φίλους: Κελαδιότραν (Α. Β.) και Μικρόν
Πελοπόν (Π. Σ.)

Αδελφοί, πληροφορία: Ο 'Αρ-
χινάρχος Θεμιστοκλής επιθυμεί να έχη αλ-
λογραφίαν με τον Τρογοτάκι και τον
'Ορφέα ασπάζεται τον Τρογοτάκι και τον
'Ορφέα ασπάζεται εις την Τήνον — ή 'Ιτέα ασπά-
ζεται εις την Σαμιακήν Σμυαίαν και την 'Αγρυ-
ραν της Φιλίας, την όποιαν έρωτά αν θα κάμω
το ταξίδι εκείνο μέχρι Μικυλίνης — ο Κινέζος
Αή ασπάζεται τον Δημ. Αρίβαν, τον όποιον και
θα μιμηθώ, όσον αφορά τάς Πνευματικές 'Ασκή-
σεις — ο Τεττιέ της 'Αχαΐας ζητεί τάρχικά
του Πατρινοδ Σπουργίου — ή Άύρα του Όρ-
φέως ζητεί το όνομα ή τάρχικά του Σελεύκου
του Κεραυνού — ο Δέκιος ΜΉσ ασπάζεται τον
'Ιππότην Μαντζουράν — το Κάτσε-Βρέστο,
ένώνει τάς ευχαριστίας του με τάς του φίλου
του 'Αγκαθιοδ προς την Μέλλουσαν Καλλι-
τέχνην, δια την λαμπράν υποδοχήν που τους
έκαμε — ο 'Τροφύγιος Εδελπις πληροφορεί
τό Μπόμπονιόμιο Μωλο ότι τάρχικά του
είνε Κ. Μ. Μ. και ότι κατοικεί εν Βόλκω, ασπά-
ζεται δε τον Τραγικόν Διοχόλον — ή Πάντοτε
Φαιδρά συνιστά εις τον Σοφορ Πιταχόν να
μη σκυπηθίαν περιπατή, διότι δεν έγγρασεν
άκομη — το 'Αρθος της Ανατολής πληροφορεί
τους φίλους μου ότι ονομάζεται 'Αλέξανδρος
Μανιδά και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — ή Χλωρία
της Χάλκης ασπάζεται την Ζαππίδα.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάν-
ταλλάξουν: ο Χρυσόμαλλος Λέων με το
Τρογοτάκι, Τί-Τί-Μπομ-Μπομ και Φω-
τοβόλον 'Αστρον — ο Νέος 'Ηρακλής με το
Τίρι-Λίρι, 'Γκοβρύχιον 'Αμυνα, Συναγόν
'Ιππότην, 'Αρην Τόκευτην και Ζαππίδα —
το 'Όρειοπόλον Καταφύγιον με την Κόρην
της 'Οραίας Λέθου, Ναδαρχον της Βαρέλας,
'Ιππότην Γουλιέλμον, 'Ιππότην των 'Αθη-
νών και 'Ιππότην των 'Ανέμων — ο 'Ερμής
του Πρακτιέλου με την Θέλλουσαν, 'Ανθι-
μέμον Μερεζίν, 'Αρθος της Αθήνης, Γαλα-
νήν του Διγίου και Θυάρι του Καραμπαμπά
— ο 'Αρχινάρχος Εδρυβιάδης με τον Πίφ-
Πάφ, Συναγόν 'Αμαζόνα, Τρογαγοροπόλον.
Δίκατερίνη Κοτζάλη Γρίβα και 'Αλέξ.
Π. Καθβαδιάρ — ο Τίος της Νυκτός με τον
'Ιππότην των 'Ανέμων, Ναυτοπούλαν, 'Ιά-
ναν, Άδραν του Εδρείνου και Μυστικήν Φω-
νήν — ή Κελαδιότρα με την Ναυτοπούλαν,
Μήν-τα-ρωτάς και Μικρόν Πιανισταν — ο
'Αρχινάρχος Θεμιστοκλής με την Παπα-
ρούσαν της Πεντέλης, 'Ιωνικήν 'Ακτιήν και
'Αγρυπτον Φάρον — ο Νέρον Μπουβίδης με
την Ποτούλαν Ι. Κυριακοπούλον, 'Αριστέϊδην
Ραγκαβήν και Κλεισθέην Φιλάρστον — ή
Κωματίζουσα Θάλασσα με τον Ζεδάν και
Τρογοτάκι — ή Κρυσταλλόδης Πηγή με το
'Αγριολούλοδο της Σόρου, 'Ανατέλλουσαν
Σελήνην και 'Ενδοφον Σαλαμίνα — ο Στρα-
τηγός 'Αντίβας με το Χρυσόψαρο, Νέρον
Μπουφιόδη και Μικρόν Τουμπασιήν — ο
'Εθνικός 'Υμνος με τον Νέον 'Ηρακλέα,
Μικρόν Κατεργάρον, Χρυσόψαρο, 'Αεροναύ-
την των Βοσγίων και 'Ενετικήν Γόνδολαν —

ή Κάμεν Σύλλα με την Λή-Κουχ-Τσαγκ —
ό Ζεδάρ με την Λευκή 'Αίονα, Ταπεινόν
'Ιον, Τρογαγοροπόλον, Άδραν του Βουνοδ
και Καράιτα — ή Μαθήτρια Καλλιτέχνης
με την Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή
Διάπλασις προς τους φίλους της: Τάνταλον
(βεβαίως και ο αδελφός σου και ή αδελφή σου
δύνανται να λάβω μέρος εις τους Διαγωνισμούς
μου) 'Αρχινάρχον Εδρυβιάδην (και αυτό
θα γίνη αν κατορθώη δια της ψηφορορίας ή αυ-
τησίας σ' ευχαριστώ δια τάς ενεργείας) Π.
Καροδοφ (δεν γνωρίζω, διότι κανείς δεν είνε
υποχρεωμένος να δικαιολογήση την άνησίν του)
Γενναίον Δεδόιον (και εις τάς επιστολάς σου
άπηνησα και το Μ. Μυστικά σου έστειλα)
'Ημερον Περιστεράν (Έλαβα) 'Κωνσταντίνον
Μαχαίρων (φίλησέ μου και τον αδελφόν σου
σας ευχαριστώ και τους δύο δια τάς ενεργείας)
'Αρχάγγελον Γαβριήλ (Έστειλα) Τίδρ της
Νυκτός, 'Αρχινάρχον Θεμιστοκλέα (καλή
ή ιδέα σου και θα την εφαρμόσω) Μέλλουσαν
Καλλιτέχνηδα, Τέττιε της 'Αχαΐας (τάπο-
τελέσματα της Καλλιγραφίας θα δημοσιευθούν
λίαν προσεχώς) Άδραν του 'Ορφέως (Έστειλα
ό ένθουσιασμός σου ευγενέστατος) Δέκιον ΜΉν
(παραφυλάττει να κτυπήση την άλεπούν) δεν
το έννόησε από το παρακάτω) 'Αλδραρον,
Κωματίζουσαν Θάλασσαν (σε συγχαίρω δια τα
ώραία δώρα του νουνού σου) να σου ζήση ή
μαμμά σου, εις την έορτήν της όποιας άπήγγειλες

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αί λύσεις στέλλονται μέχρι της 20 Σεπτεμβρ.

- 441. Δεξιόγυφος.
Γράμμα μετ' άκρωτηρίου αν θελήσης να συνάψης,
Κινδυνεύεις... να ανάψης.
442. Αίνιγμα.
'Εν ή είμαι τόσον μέγα
Πού 'τόν κόσμον δεν χωρῶ,
Είς του κώνωπος το σώμα
Δυό φορές πῶς εισχωρῶ;
443. Ανηώδες Αίνιγμα.
'Ημουν νεός κ' ἦμουν ζουμπός,
Γέρασα και στέκω ὄρθος.
444. Ανηώδες Αίνιγμα.
Τό ἀνάκι μου τό μύριμιλο
'Στην πισπιλιά άνεβαίνει
Τρώει κλαράκι κ' άναζή,
Πίνει νερό... φορᾷς.
445. Μέγα κρικωτόν.
Σ*σ*ο*σ*τα - Νά συμπληρωθούν
* φ οί άσπέρσκοι δια γραμ-
* μάτων, ούτως ὄστε να
* σχηματισθούν εν ὄλω
* 27 λέξεις, εκάστη των
* ὁποίων θα αρχίξη από
εν γράμμα του σχήματος κατά σειράν και θαπο-
τελείται από ὄσα γράμματα θέλης, εκ των κα-
τόπι του ὄς πρώτου λαμβανόμενου. 'Η ανά-
γνωσις άρχίση από του Σ και θα κάμω ὄλον
τόν κύκλον, εἰως οὐ καταλήξη πάλιν εις το Σ.
'Η ὄρθογραφία δεν τηρεῖται, ἀλλά μόνον ὁ ἦχος.
449. Χρονόμενος.
Α υ ι α ε α η α η α υ ε ι
β γ δ κ λ λ μ ν ν ρ σ τ χ
Τά κατ' ὄρθογραφικήν τάξιν θεθέντα σύμφωνα
νά φανερωθούν μεταξύ των φωνηέντων (χωρίς
τά φωνήεντα νάλλάξουν θέσιν), ούτως ὄστε να
ποτελεσθῆ εις χρησμός εκ πέντε λέξεων.
450-454. Μαγική Προθέσις.
Τη άνταλλαγή ενδς γράμματος εκάστης των
κάτωθι λέξεων δια μιᾶς προθέσεως, πάντοτε της
αυτης, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:
βάλλειν, παῖς, κεραία, τέτραξ, κορά.

- 455. Μυθολογική 'Ερωτησις.
Τίς των Θεῶν, ἔροισθείς του 'Ολύμπου, ή-
ναγκάσθη να γίνη βουκόλος, και παρά τινι;
456. Φωνηεντόλιπον.
Πτ-πρκψ-κ-κμν
τ-σββτ-π-σμν.
457. 'Αλγεβρικός Γυφός.
(ε'1)ε. (ε'1)ε - (ε'1)ε (ε'1)ε + (ε'1)ε
(ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε
(ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε
(ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε. (ε'1)ε
Πᾶσαι αι άνωτέρω Πνευματικάι 'Ασκή-
σεις εστάλησαν υπό του ΑΣΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΒΕΓΑ.
ΛΥΣΕΙΣ
των πνευματικῶν ασκήσεων της 6 Μαρτίου
298. Σύγγραμμα (Σύν-γράμμα.) - 299.
Σπάρος, Πάρος. - 300. Κάμπος, κάμψη.
301. ΑΕΙΝΗ - 302.
ΑΥΛΟΣ ΑΥΡΑ ΨΑΡΑ ΣΑΡΕ
ΠΟΛΟΣ Α Α Ρ Ι Ε
ΣΑΡΑΣ Φ Ρ Τ Β Ν
ΞΑΝΘΗ ΑΣΙΑ ΑΧΒΗ Η
303 Π Α Σ Α (ΠΑΣ Αμελής).
Α Κ Ι Σ (οσΑΚΙΣ).
Σ Ι Α Μ (δΣΙΑ Μαρία).
Α Σ Μ Α (εις τΑΣ ΜΑΧας).
304-308. Γνωμής της άνταλλαγῆς δια
της συλλαβῆς ΜΑΡ, σχηματίζονται αι λέξεις:
ήμαρ, άμαρτία, Μάρκος, Μάρτιος, μάρσιπας. -
309. ΠΟΛΥΒΙΟΣ (Ι. ΠΟΡΟΣ. 2, Α'Υδός. 3,
Β'λας. 4, ΟΣσα). - 310. Είνε μία ή ὄρα διότι
τά 1/2 των 24 ὄρων είνε 16 ὄρα: τούτων τό
1/2 = 8' τούτων τό 1/2 = 5' τούτων τό 1/2 =
πρώτα λεπτά 75' τούτων τό 1/2 = πρώτα λεπτά
25' τούτων τό 1/2 πρώτα λεπτά 5, εις τά ὄποια
προσθέτομεν και τά παρελθόντα 55 λεπτά και
έχομεν λεπτά 60. ἦτοι μίαν ὄραν. - 311. 'Η
μυτή ή ὄποια ὑπάρχει μεταξύ του στόματος και
των ὄφθαλμῶν. - 312. 'Οποιοι φυλαί τα ρούά
του, έχει τά μισά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συντάσμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ὄς τό κατ' ἔξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εις την χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσία
και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὄς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7. — 'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν 'Ελλάδι λεπ. 15. — 'Εν τῷ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν 'Αθήναις
'Οδός Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης
'Εν 'Αθήναις, τὴν 15 Αὐγούστου 1898
'Ετος 20ῶν. — Ἀριθ. 34

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν υπό της Γαλλικῆς 'Ακαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 257)

Δὲν ἔπρεπε τώρα να ληφθούν τά ά-
ναγκαία άμυντικά μέτρα, και νανάριθα-
σθούν τά ὄπλα εις τό κατάστρωμα, και
να πληρωθούν τά λιθοβόλα, και νάπλω-
θούν τά προστατευτικά δίκτυα; ... 'Εν
τούτοις, και πρὸ της ετοιμασίας των της
αμύνης, ο πλοίαρχος Λάν Γκῶ ένόμισεν
ότι άνευ μεγάλου κινδύνου, ἡδύνατο να
άλησιάζη άκόμη περισσότερον
την ἔρηραν.

Όποια μεταβολή εἶχεν άρα
γε συμβῆ; ... 'Εκεῖ ὄπου, κατά
τόν 'Αρθούρον Πύμ, ὑπῆρχον
νήσοι πολλαί και μεγάλαι, δὲν
ἐβλέπαμεν τώρα εἰμή νησίδας
μικράς και ὄλίγας — ἐξ μόλις
τόν αριθμόν, — τό ὄψος των ὄ-
ποιων, από της επιφανείας της
θαλάσσης, δὲν ὑπερέβαινε τας
ὄπό τῆ δέκα ὄργυιάς. . .

Την στιγμὴν εκείνην ὄ μι-
γάς ἀφῆκε την σκοπιάν, ὄλί-
σθησε κατά μήκος του ἰστού,
και ἐπήδησεν ἐπί του κατα-
στρώματος.

— Λοιπόν, Δίρκ Πέτερς,
τόν ἠρώτησεν ὄ πλοίαρχος Λάν
Γκῶ, εἶδες τό 'Αρχιπέλαγος;
— Τὸ 'Αρχιπέλαγος; ἐπα-
νέβαδεν ὄ μιγάς, κινῶν την
κεφαλήν. Χμ! και τί 'Αρχι-
πέλαγος εἶνε αὐτό; .. Πέντε-
ἔξη βράχοι μονάχα, και ὄυτε
ένα νησί!

Τῶντι, οὐδὲν ἀπέμενε πλέον
εκ του 'Αρχιπελάγους, ἦ του-
λάχιστον εκ του δυτικοῦ αὐτοῦ
μέρους. Αἱ χαμηλαί και ἀσή-
μαντοι εἶνε αὐτά; .. Πέντε-
ἔξη βράχοι μονάχα, και ὄυτε
ένα νησί!

λαγος εἶχε μεγάλην ἔκτασιν, πιθανόν ὄ
σεισμός να μη κατέστρεψε, εἰμή μόνον
τάς πρὸς δυσμὰς νήσους. Καί περὶ τού-
του ἐσκοπεύαμεν να βεβαιωθῶμεν, άφ' οὐ
πρώτον ἐπεσκεπτόμεθα μίαν ἐκάστην των
νησίδων ἐκείνων, δια να ἐξακριβώσωμεν
εις ποίαν ἐποχὴν εἶχε συμβῆ ὄ μέγας
σεισμός.
'Εφ' ὄσον ἐπροχώρει ή γολέττα μας,
ἐφαίνοντο εὐκρινέστερα τά λείψανα του
'Αρχιπελάγους. 'Η ἐπιφάνεια των με-
γαλητέρων νησίδων δὲν ὑπερέβαινε τά
έκατόν ἠ ἑκατόν εἰκοσι τετραγωνικά μέ-
τρα, ἐνῶ ή των μικροτέρων ἦτο μόλις

τριῶν ἠ τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων.
'Εννοεῖται, ὄτι ὄ "Α λ θ ρ α ν ο ς
δὲν ἡδύνατο να εἰσχωρήση άνευ κινδύ-
νου, ἐν τῷ μέσω τῶν σκοπέλων τού-
των. Θα περιέπλεε μόνον την θέσιν, εις
την ὄποιαν ἔκειτο τό 'Αρχιπέλαγος, δια
να γνωρίση άν μέρος αὐτοῦ ἦ ὄλοκλη-
ρον εἶχε καταποντισθῆ. 'Όπως ὄδηποτε,
θα ἦτο άναγκαῖον ναποβιασθῶμεν δια
λέμβου εις τινὰ σημεῖα, δια να συλλέ-
ξωμεν τά τυχόν ὑπάρχοντα τεκμήρια.
'Όταν ἐφθάσαμεν εις ἀπόστασιν χι-
λίων ὄργυιῶν περίπου από της μεγαλη-
τέρας των νησίδων, ὄ πλοίαρχος Λάν

Γκῶ ἠθέλησε να μετρήση τό
βάθος της θαλάσσης, τό εὔρε δὲ
εἰκοσιν ὄργυμιον. 'Ο πυθμὴν ἐ-
κεῖνος θα ἦτο πιθανῶς τό ἔδα-
φος νήσου καταποντισθείσης,
τό κέντρον της ὄποιας ἐφαίνετο
άκόμη, πέντε ἠ ἔξ ὄργυιας ὄ-
ψηλότερον της επιφανείας της
θαλάσσης. 'Επλησίασαμεν ά-
κόμη ὄλίγον και ἠγκυροβολή-
σαμεν. 'Η θάλασσα ἐκυμάτιζεν
ἐλαφρῶς και ἠ ἀτμοσφαιρική
κατάστασις ἐξηκολούθει ἀναλ-
λωίωτος. 'Αμέσως μία λέμβος
κατεβιάσθη εκ του "Α λ θ ρ α ν ο υ
και ἐπέβησαν αὐτης ὄ
πλοίαρχος Λάν Γκῶ, ὄ ναύκλη-
ρος, ὄ Δίρκ Πέτερς, ὄ Μαρτί-
νος Χόλτ, δύο ναῦται, και ἐγώ.

'Εν τέταρτον μιλλίου μας
ἐχώριζεν εκ της μεγαλητέρας
των νησίδων, τό ὄποιον διηγύ-
σαμεν ταχέως, δια μέσου στε-
νῶν διόδων. Οἱ χαμηλοί ἐκεῖνοι
βράχοι, οἱ αιωνίως πλησσομέ-
νοι υπό του κύματος, δὲν ἦτο
δυνατόν να εἶχον διατηρήση
κανέν τεκμήριον, ικανόν να μας
δια φωτίση περὶ της χρονολο-
γίας του σεισμοῦ. 'Αλλως τε
τό ἐπαναλαμβανώ, ὄσον ἀφορᾷ
τό ζήτημα τούτο, οὐδεμίαν εἰ-
χομεν ἀμφιβολίαν.
Καί ή λέμβος μας ἐπροχώρει
δια μέσου των ὄφάλων και των
σκοπέλων. 'Ορθιος εις την πρύ-

"Ορθιος εις την πρύμνην ὄ Δίρκ Πέτερς, με τον οἶκα μεταξὺ
των ποδῶν. . . (Σελ. 266, στήλ. α')

μνην ο Δίρκ Πέτερς, με τον οϊακα μεταξυ των ποδων, επροσεχε να τους αποφευγη.

Η θάλασσα, διαφανής και ηρεμος, απεκαλυπτεν εις το βάθος της οχι πυθμένα αιμου εσπαρμένου δια κοχυλιων, αλλά σωρους υπομέλανας, κεκαλυμμένους δια φυτείας γνήνης, δια φυτων δηλαδή μη ανηκόντων εις την θαλασσίαν χλωρίδα, και εκ των οποίων τινά ανήρχοντο μέχρι της επιφανείας της θαλάσσης. Τούτο ητο μία αποδείξις, οτι το εδαφος επι του οποίου εφύοντο, ειχεν υποστή εσγάτως την καθίζησιν.

Αμα εφθάσαμεν εις την νησίδα, εις των ναυτων απέλυσε την μικράν αγκυραν, η όποια εσκάλωσε εις μίαν σχισμάδα βράχου, και ούτως ηδυνήθημεν να αποβιασθώμεν εύκόλως.

Εις το μέρος λοιπόν τούτο εκειτο άλλοτε μία των μεγαλονήσων του Αρχιπελάγους, η όποια σήμερα ειχε κατητήση εν μικρόν και ακανόνιστον ωσειδέ, με περίμετρον εκατόν πενήκοντα περίπου όργυιων, και με ύψος εικοσιπέντε η τριακόσια ποδων από της επιφανείας της θαλάσσης!

« Η θάλασσα φθάνει ποτέ εις τόσον ύψος; ήρώτησα τον πλοίαρχον Λαν Γκυ.

— Ποτέ, μοι απεκριθη, και δια τούτο ελπίζω να ανακαλύψωμεν εις το κέντρον της νησίδος αυτής τίποτε λείψανα οικιών η σκηνων, αν υπήρξαν, αν ποτε εκατοικήθη.

— Το καλλίτερον εινε, ειπεν ο ναύκληρος, να κολουθήσωμεν τον Δίρκ Πέτερς, που ήρχισε κατά την συνήθειάν του, να προπορευεται. Αυτός ο διαβολάνθρωπος βλέπει πάντα ο,τι δεν ήμπορουμε να ιδούμε μεϊς!

Μετ' όλιγον εύρισκόμεθα όλοι επί του ύψηλοτέρου μέρους της νησίδος. Την προσοχήν μας ελίνησαν εν πρώταις αρκετά λείψανα ζώων, —ως εκ των κατοικιδίων εκείνων τα όποια αναφέρονται εις το Ημερολόγιον του Αρθούρου Πύμ, — πτηνων παντοειδων, αγρίων νησων και χοίρων, επί του απεξηραμένου δερματος των οποίων υπήρχον ακόμη ίχνη μαύρου τριχώματος. Η κατάσταση εις την όποιαν εύρομεν τα όστα ταύτα, έμαρτύρησε σαφώς οτι δεν εκειντο εκεί από πολλού χρόνου, τούτο δ' επεβεβαίωσε την άρχικήν μας γνώμην, οτι ο σεισμός ητο πρόσφατος. Εκτός τούτου, εδω κ' εκει εθαλλον θάμνοι τινές με ανθύλλια, τα όποια ήσαν ακόμη χλωρά. Υπήρχον επίσης και δενδρύλλια, αγρια λεπτοκαυρά, οι κλώνοι των οποίων εφερον ακόμη λεπτοάκρυα, όμοια μ' εκείνα τα όποια ο Δίρκ Πέτερς και ο σύντροφός του ειχον εύρη εις τους λόφους του Κλδκ-Κλόκ, και δια των οποίων ειχον τραφή διαρκούσης της εν τω σπηλαίω διαμονής των.

Μετα τας ένδειξεις ταύτας, ούδεμία έχωρει αμφιβολία, οτι ο καταποντισμός συνέθη μετά την αναχώρησιν του Πάτερσων, προ επτά η οκτώ μηνων το πολύ. Επειτα εκ τούτου, οτι δεν ώφειλετο εις τον σεισμόν ο θάνατος των ιθαγενών εκείνων της Τσάλαλ, των οποίων ειδόμεν τα όστα εις τα περίχωρα του Κλδκ-Κλόκ, λευκά πλέον εκ της πολυκαιρίας. Ως προς τον πλοίαρχον Ούίλλιαμ Γκυ και τους πέντε ναύτας της Ί α ν α ς, μάς εφάνητο αναντίρητον οτι ειχον κατορθώση να φύγουν, διότι ούδενός εξ αυτών εύρομεν το πτώμα εις την νήσον Τσάλαλ.

Αλλά που κατέφυγον; — Αγνωστον! Ο εξερευνητικός περίπλους του Αρχιπελάγους δια του Α λ β ρ α ν ο υ, διήρκεσε τριακόνα εξ ώρας. Εινε περιττόν να τον περιγράψω λεπτομερώς, διότι εφ' όλων των νησίδων τα αυτά τεκμήρια εύρομεν—λείψανα ζώων και φυτά, — και εξ όλων τα αυτά συμπεράσματα συνηγάγομεν. Η τελεία εξαφάνισις των αγρίων ιθαγενων, συνεπεία των σεισμών, αν θεάτρον υπήρξεν όλον το Αρχιπελάγος, ητο πλέον η βεβαία. Επομένως ο Α λ β ρ α ν ο ς ούδεμίαν επιθεσιν ειχε να φορηθη.

Τέλος την 29 Δεκεμβρίου, περι την έκτην της πρωίας, υπό ελαφρόν βορειοανατολικόν άνεμον, εξεκινήσαμεν, στρέψαντες αυτήν την φοράν την πρώαν μας ακριβώς προς νότον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΟ ΤΗΣ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Την πρωίαν εκείνην ανέγνωσα και πάλιν επισταμένως το εικοστόν πέμπτον κεφάλαιον του βιβλίου του Έδγαρ Πόε. Εκεί ο Αρθούρος Πύμ διηγείται οτι, όταν οι ιθαγενείς ήθελησαν να τους καταδιώξουν, αυτός, ο Δίρκ Πέτερς και ο Νύ-Νύ, εύρισκοντο ήδη πέντε η εξ μίλια μακράν της ακτής, επί του τσαλαλικού πλοιαρίου

Εκ του κεφαλαίου τούτου αντιγράφω την εξής ενδιαφέρουσαν περικοπήν:

« Ερχόμενοι εκ βορρά, επί της Ί α ν α ς, έως να φθάσωμεν εις την νήσον Τσάλαλ, αφήσαμεν διαδοχικώς όπισθεν μας τα δυσβατότερα, τα πλέον παγωμένα μέρη της κατεψυγμένης ζώνης. Τούτο, μολονότι αντίκειται εις τα κοινώς περι του Νοτίου Παγωμένου Ωκεανού γνωστά, ούχ' ηττον όμως ητο γεγονός, το όποιον η πεύρα δεν μας επετρεπεν ήδη να νάρνηθώμεν. Δια τούτο, το να επιχειρήσωμεν επιστροφήν προς βορράν, τώρα προ πάντων, που ο χειμών έπλησιάζε, θα ητο άφροσύνη. Μία μόνη όδός μάς έμενεν ακόμη ανοικτή. Και απεφασίσαμεν εύθαρως να διευθυ-

νώμεν προς νότον, όπου ήλπίζαμεν να ανακαλύψωμεν άλλας νήσους, και όπου ητο πιθανόν να εύρωμεν κλίμα ήπιότερον. . . »

Ούτως ειχε σκεφθη ο Αρθούρος Πύμ, ούτως επρεπε να σκεφθώμεν και ήμεϊς, κατά μείζονα λόγον. Την 29 Φεβρουαρίου—το έτος 1828 ητο δισεκτον,—ειφυγάδες εύρέθησαν «επί του απεραντου και ερήμου ωκεανού» πέραν του όγδοκοστου τετάρτου παραλλήλου, ενφ' ημείς μόλις ειχομεν τώρα 29 Δεκεμβρίου. Επομένως ο Α λ β ρ α ν ο ς επροπορευετο κατά δύο μήνας του πλοιαρίου, το όποιον εφυγεν εκ της νήσου Τσάλαλ, απειλούμενον ήδη από την προσέγγισιν του μακρού πολικού χειμώνος. Εκτός τούτου η γολέττα μας, η στερεά και καλώς εφωδιασμένη, ένέπνεε πολύ μεγαλύτεραν εμπιστοσύνην από το μονόξυλον του Αρθούρου Πύμ, μήκους πενήκοντα ποδων, και πλατους τεσσάρων μέχρις εξ, μη φέρον ειμή τρεις γελώνας, προς διατροφήν τριών ανθρώπων.

Είχα λοιπόν δικαίον να ελπίζω, οτι θα εστέφετο υπό επιτυχίας και το δεύτερον τούτο μέρος της εκστρατείας μας.

Την αυτήν πρωίαν, και αι τελευταίαι νησίδες του Αρχιπελάγους, εξηκινήθησαν εις τον ορίζοντα. Ούτε εν τελευταίω πάγος δεν εφάνητο καθ' όλην την έκτασιν της θαλάσσης — και ητο φυσικόν, απ' ου η θερμοκρασία του υδατος δεν ητο ποτέ χαμηλοτέρα των 43^{ου} Ρεωμίρου, — το δε ρεύμα, αρκετά ισχυρόν, εξηκολούθει να διευθύνεται σταθερώς από βορρά προς νότον.

Σμήνη πτηνων αναριθμητα διεσχίζον τον άερα, αλκυόνες, πελεκάνες, κλυδωνομάντιες. Οφείλω όμως να παρατηρήσω οτι οι τελευταίοι ούτοι δεν ειχον τις γιγαντιαίας εκείνας διαστάσεις, τας οποίας σημειώνει ο Αρθούρος Πύμ, και κανείς εξ αυτων δεν επρόφερε το αιώνιον εκείνο τ ε κ ε λ ι - λ ι, — το όποιον φαίνεται οτι ητο η συνηθεστέρα λέξις της τσαλαλικής γλώσσης.

Ούδεν αξιομνημόνευτον συνέθη τας δύο ακολουθούς ημέρας. Ίχνος γής δεν εφάνη, ούτε πλησίον ούτε μακράν. Οι άνδρες του πληρώματος εκαμαν πλουσιωτάτην άλιείαν εις τα υδατα εκείνα, όπου ήφθονον οι σκάροι, οι γάδοι, αι θίνας, οι γόγγροι, και άλλα εϊδη ίχθων. Η μαγειρική ικανότης του Ένδικόττου — έχοντος πάντοτε ως σύμβουλον τον Ουόρλιγκερλιν, — εποίκιλεν εύαρέστως τα γεύματα άξιωματικων και ναυτων, και εις την συνεργασίαν των δύο φίλων ώφειλετο άμέριστος η εύγνωμοσύνη μας.

[Επειτα συνέχεται]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

NAMEΣA εις τα τόσα θεάτρα, τα όποια λειτουργούν τώρα το καλοκαίρι εις τας Αθήνας, υπάρχει και εν Ιπποδρόμιον, έξω, παρά τας

Στήλας. Εις το Ιπποδρόμιον αυτό παριστάνεται από τινος μετα μεγάλης επιτυχίας και μία παντομίμα, η Τ σε ν τ ρ ι λ λ ό ν, κατά το πρόγραμμα, η με άλλους λόγους η γνωστή σας Σ τ α κ τ ο π ο ύ τ α (Cendrillon) το έμμορφον και παγχοσμιον παραμύθι, το όποιον τούσας βεβαια ήκούσατε από την μάμμην σας. Το έλκυστικώτερον εινε, οτι εις την παντομίμην αυτήν λαμβάνουν μέρος όλφ και παιδάκια, από δώδεκα ετών, μέχρι ... τριών' και επειδή ο θάσος δεν ειχε τόσα πολλά, όσα έχρηάζοντο δια την μεγαλοκρητη αυτήν παράστασιν, ήναγκάσθη να στρατολογήση από τας συνοικίας των Αθηνων διάφορα παιδάκια, τα όποια, αντί εικοσαλέπτου αμοιβής καθ' έσπεραν, δέχονται να παίζου ν, δηλαδή να φορούν κομψάς ενδυμασίας χοροδ, να παρουσιάζωνται εις την αίθουσαν της τελετής και ... να τρώγουν τα κουφέτα, τα όποια τρατάρει το Βασιλόπουλον. Αλλ' αυτό μου φαίνεται οτι θα το εκαμαν, και χωρίς το εικοσαλέπτον. . .

Επ' ηγα κ' εγώ προχθές δια ναπολαύσω το σπάνιον αυτό θέαμα. Εις την άρχήν, με διεσκέδασεν η παρέλασις των διάφορων «καλλιτεχνων και καλλιτεχνιδων» του θιάσου, ίππευτων, ακροβατων, ισορροπιστων, κωμικων κτλ. οι όποιοι με τα διάφορα γυμνάσματά των και τα παγνίδια, μου υπενθύμισαν ζωηρώς τον παλαϊόν και αληθιμόνητον φίλον μας Κάισαρα Κασκαμπέλ, τον Μακρολέξαν, την Ναπολέαιναν, τον Γιάννην και τον Άλέκον. . . Αλήθεια, μου φαίνεται, οτι όσοι ανέγνωσαν ποτέ το φαιδρότατον αυτό μυθιστόρημα του Βέρν, εινε αδύνατον να παρευρεθούν εις παραστασιν Ιπποδρομίου, χωρίς να νομίσουν οτι βλέπουν ζωντανούς έμπρός των τους ήρώας του. Εκ πρώτης όψεως τούλάστον! διότι λέγουν, οτι εις το πραγματικόν εινε δύσκολον να συναντήση τις μεταξυ των ακροβατικων θιάσων, ανθρώπους έχοντας τα αισθήματα της οικουγενείας Κασκαμπέλ. . . Ας εινε!

Επι τέλους ήλθεν η σειρά της παντομίμας. Εις την πρώτην πράξιν αι κακαι αδελφαι της Στακτοπούτας στολίζονται προ του καθρέπτου, ενφ' εκείνη, ως υπηρέτρια, πλένει εις το μαγειρείον. Το Βασιλόπουλον στέλλει τους ανθρώπους του και προσκαλει τας δύο αδελφάς εις τον χορόν' και ενφ' αυτάι φεύγουν, η Στακτοπούτα μένει μόνη και κλαίει. . . Αλλ' έρχεται η Μαγισσα, την μεταμορφώνει εις βασιλοπούλαν και με το ωραιότερον άμαξάκι του κόσμου, την στέλλει εις το παλάτι. Εις την δευτέραν πράξιν, ο κίρκος μεταβάλλεται εις μεγαλοκρητη αίθουσαν χοροδ. Και απ' ου την στολίσουν και την ετοιμάσουν εις την έντέλειαν οι μικροί υπηρέται, εισέρχεται το Βασιλόπουλον με τον γελωτοποιόν του, —τι χαριτωμένος ο μικρούλης εκείνος γελωτοποιός! — την επιθεωρεί, μένει εύχαριστημένος, και κάθηται εις τον θρόνον. Και αρχίζει η παρέλασις των μικροσκοπικων προσκεκλημένων, τους όποιους οδηγεί ο γελωτοποιός. Τα παιδάκια με τας ποικίλας ενδυμασίας και τους ποικίλους τρόπους, εισέρχονται κατά ζεύγη, χαιρετούν το Βασιλόπουλον και λαμβάνουν θέσεις δεξιά και αριστερά. Α, τί κωμικά που χαιρετούν τα μικρά μικρά παιδάκια, με όλην την σοβαρότητα, ως να εύρισκοντο έμπρός εις αληθινόν Βασιλόπουλον! Ένα μικρόν μάλιστα, σχεδόν βρέφος, το όποιον υποκλίνεται και έπειτα πίπτει κάτω, τί γέλια που απέσπασε και τί χειροκροτήματα. . .

Επειτα εισέρχονται οι αντιπρόσωποι των ξενων Κρατων. Πρώτος ο Αγγλος, μικρός μικρός και κορδωμένος, με κόκκινες φαβορίτες και με μαυρες μπότες. Προχωρεί, ενφ' η μουσική παίζει τον αγγλικόν ύμνον, χαιρετά μεγαλοκρητεςτατα, και κάθηται. Μεταξυ των άλλων αντιπροσώπων, κινεί την προσοχήν και τα χειροκροτήματα, ένας μικρός Γαριβάλδης με δύο ερυθροχίτωνας ακολουθους, και ένας μικρός Σμολένσκης με ένα μικροσκοπικόν εύζωνάκι. Τότε η μουσική παίζει το ελληνικόν και ο ένθουσιασμός των θεατων φθάνει εις το επάκρον. Τί παράδοξον! Η χορδή του πατριωτισμού εινε τόσον εύαίσθητος, ώστε και παιδά ακόμη, παίζοντα, εμπορούν να την θίξουν. Το πιστεύετε οτι την στιγμήν εκείνην ήσθάνθη μίαν συγκίνησιν; Και είμαι βέβαιος, οτι όλοι την ήσθάνθησαν όμοίως.

Υστερα μοιράζονται τα κουφέτα—επρεπε να εβλέπατε το μικρόν εκείνο, πώς ακολουθούσε τον υπηρέτην με τον δίσκον! — ύστερα αρχίζει ο χορός, και μετ' όλιγον τελειώνει, απ' ου η Στακτοπούτα χαση το παπούτσι της και εξαφανισθη — όπως ξεύρετε από το παραμύθι.

Εις την τρίτην πράξιν, επιστρέφομεν εις το σπίτι των αδελφων. Η Στακτοπούτα έχει αναλάβη την πρώτην της όψιν και πλένει εις το μαγειρείον. Μετ' όλιγον επιστρέφουν και αι αδελφαι της και πηγαίνουν κατευθειαν εις τον καθρέπτην. Εν τω μεταξυ οι βασιλικοί υπηρέται γυρίζουν την πόλιν με το παπούτσι, το όποιο ειχεν εύρεθη πεσμένον εις τον χορόν, δια να ιδούν εις ποίας πόδι πηγαίνει. Έρχονται και εις το σπίτι της Στακτοπούτας. Το δοκιμάζουν αι αδελφαι της, τίποτε! Το δοκιμάζει εκείνη, και της έρχεται. Φθάνει το Βασιλόπουλον, το όποιον όμως δεν εννοεί να νυμφευθη την άσχημην και μουτζουρωμένην εκείνην κόρην. Αλλά φθάνει πάλιν η Μαγισσα, την έγγίζει με το ραβδί της, της δίδει την πρώτην της μορφήν και. . . η παντομίμα τελειώνει με τους γάμους του Βασιλόπουλου και με μίαν λαμπράν παρέλασιν όλων των παιδιων, εις φορέτα, εις άμαξια και πεζη, ενφ' ο μικρός αντιπρόσωπος της Μεγάλης Βρεττανίας, ιδιότροπος πάντοτε, ακολουθεί επάνω εις ένα μολάρι. . . Και το θέαμα φωτίζουν ποικιλόχρωμα βεγγαλικά και οι θεαται χειροκροτούν και φεύγουν κατευχαριστημένοι.

Μου φαίνεται όμως, οτι περισσότερο εύχαριστημένοι από όλους φεύγουν τα παιδάκια, που έλαβαν μέρος εις την παντομίμην.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΙΜΑΣΑΙ, ΑΓΓΕΛΑΚΙ ΜΟΥ ΞΑΝΘΟ

Κοιμάσαι, αγγελάκι μου Ξανθέ, Κ' εγώ 'ς το μαξιλάρι σου γεμένη, Τό φως και τον παράδεισο ποθά, Που σαν Ξυπνήσης πάλι με προσμένει.

Τ' εινε του κόσμου όλ' οι θησαυροί Μπροστά 'ς ένα γλυκό χαμόγελό σου; Τί πράγμα πιό γλυκό νάναι μπορεί Παρά ένα φιλάκι 'ς το λαιμό σου;

Τί εινε το χρυσάφι όλου της γής Μπροστά 'ς τ'α δλόχρυσά σου τα μαλλάκια; Τ' εινε τα πρώτα ρόδα της αύγης Μπροστά 'ς τ'α κόκκινά σου μαγουλάκια;

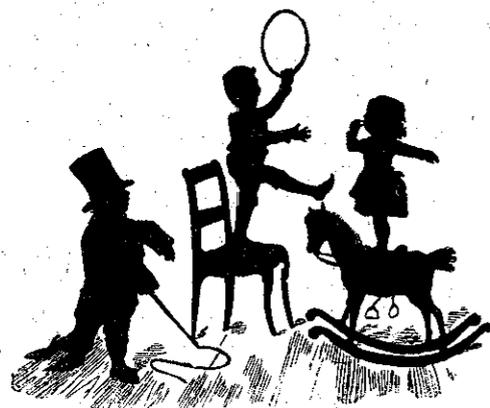
Τ' εινε το μέλι τάχα του βουνοδ Μπροστά 'ς τ'ο μέλι πουχεις σ'τα χειλάκια; Τ' εινε το χρώμα τάχα τούραυλό Μπροστά 'ς τ'α γαλανά σου τα ματάκια;

Τ' εινε το τραγουδάκι των πουλιων Μπροστά 'ς τ'ην κρουσαλλένια τ'η φωνή σου; Και τ' εινε μυρωδιές τριανταφυλλιων Μπροστά 'ς τ'η μυρωμένη άναπνοή σου;

Ποιάς άλλης μάνας το μικρό πουλι Έχει την άγγελόπλαστη μορφή σου; Μά και ποιά έχει αγάπη πιό πολλή 'Απ' δση σουχει, φως μου, η 'δική σου;

N. I. ΧΑΤΖΙΑΡΗΣ

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Προσέξτε καλά, δεσποινίς Γιουλί... Αν δεν περάσετε μέσα απ' αυτό το στεφάνι...

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

[Γαπωνικόν Διήγημα]

Κορίτσια; Μάλιστα, αυθέντα μου. Και πόσα είναι; Τέσσερα, αυθέντα μου. Δυό πολύ πολύ μικρά, και άλλα δυό μεγαλύτερα...

εξέδων του, είχαν καταστήσει τ' όνομά του ένδοξον κ' εύλογητόν.

Ο Φίγ-Μου-Λη έσπαζε τώρα τ' ό κεφάλι του να εύρη καμμίαν εργασίαν...

Τ' ό μεγαλύτερο κορίτσι είδεν έως τώρα δώδεκα φορές να ξαναβγαίνουν η πεταλούδες.

(Με αυτό ήθελε να είπη ότι ήτο δώδεκα έτων. Είς την Γαπωνικήν γλώσσαν...

— Τ' ό μεγαλύτερο κορίτσι είδεν έως τώρα δώδεκα φορές να ξαναβγαίνουν η πεταλούδες.

Με αυτό ήθελε να είπη ότι ήτο δώδεκα έτων. Είς την Γαπωνικήν γλώσσαν, όπως δα και εις κάθε άλλην...

Και όταν κατά διαταγήν του, ο Τσάγγ-Τσόγγ έφερεν ενώπιόν του τα τέσσερα κοριτσάκια...

— Θα δώσω μίαν έορτήν εις τους κήπους μου, και θέλω να πολύσω χιλιάδες χιλιάδων πεταλούδες...

Η έαρινή έορτή του Φίγ-Μου-Λη έθεωρήθη ως η ώρασιότερα του έτους εκείνου. Οι προσκεκλημένοι του έμειναν έκθαυβοι...

— Ναι, είμαι έγω! έπιθύρισε, βλέπων την έκπληξίν της. Είς σας η πεταλούδες έφεραν ευτυχίαν...

χείρ ταχυδακτυλοουργού. Και τ' ό σύννεφο εκείνα τα έλαφρά, τ' ό ζωντανά και πολύχρωμα...

Η ιδέα του Φίγ-Μου-Λη ήτο πραγματικώς μεγαλοφυής, θαυμασία. Τ' ό έτος εκείνο κανείς από τους πλουσίους...

Αλλ' ενφ, χάρις εις τον ώραϊον του τον συρμόν, έσχηματίζετο ήδη και ήξεανεν η περιουσία των όρφανών...

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, κύριε! ανέκραξεν η Πολυξένη. Τότε λοιπόν αυτά τα παιδιά θανήκουν εις καμμίαν...

— Η μικρή είναι άρρωστη, καθώς σας είπα. Δεν είμπορεί να κινηθή.

— Α, τ' ό ξέγχασα. Πήγαινε να ιδής πώς είναι τώρα. Υστερ' από λίγη ώρα θα έλθω κ' έγω.

— Πώς μάρεσαι ο καφές με τ' ό γάλο και η φρυγανίες με τ' ό βούτυρο! έλεγεν ο Γιαννάκης...

— Διφώ... άχ, πώς διφώ... — — — — — — — — — — —

— Καλά, πήγαινε σύ. Και είπέ της Κατερίνας να μου στειλή έδω δύο φλυζάνια καφέ με γάλα.

ανέκραξαν εν χορψ αι τέσσαρες αδελφαί, αι όποσαι είχαν προστρέξη.

Είς άλλην ώραν οι υπηρέται μετεμόρφωσαν τον γέροντα Φίγ. Του έφορεσαν καινουργή φορέματα...

Και ο γέρων Φίγ έκλαυσεν, όπως ποτέ εις την ζωήν του, όταν όλα τον έθλιψαν...

— Η πεταλούδες!.. έπιθύριζεν εν τω μέσφ των λυγμών του, η πεταλούδες!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 260)

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, κύριε! ανέκραξεν η Πολυξένη. Τότε λοιπόν αυτά τα παιδιά θανήκουν εις καμμίαν...

— Η μικρή είναι άρρωστη, καθώς σας είπα. Δεν είμπορεί να κινηθή.

— Α, τ' ό ξέγχασα. Πήγαινε να ιδής πώς είναι τώρα. Υστερ' από λίγη ώρα θα έλθω κ' έγω.

— Πώς μάρεσαι ο καφές με τ' ό γάλο και η φρυγανίες με τ' ό βούτυρο! έλεγεν ο Γιαννάκης...

— Διφώ... άχ, πώς διφώ... — — — — — — — — — — —

— Καλά, πήγαινε σύ. Και είπέ της Κατερίνας να μου στειλή έδω δύο φλυζάνια καφέ με γάλα.

Ο Γιαννάκης έξήλθε τρέχων. Μόνη με την Μηλιάν, η κυρία Πολυξένη έμεινε σιωπηλή.

— Ω, πώς λυπούμαι που είμαι άρρωστη! είπεν η Μηλιά. Και φοβούμαι πολύ μήπως η άρρώστια μου βασταΐξη...

— Δέν μας δίδεις κανένα βάρος. Τώρα θα έλθη ο κύριος Δούμανης να σε ιδή.

— Βλέπω ότι μου όμιλείτε και σεις σαν την κυρία Δούμανη. Σας όρκίζομαι όμως...

Και τα ματάκια της Μηλιάς έγέμισαν δάκρυα. Η οικονόμος την έλυπήθη.

— Μην συγχύζεσαι που είσαι άρρωστη, τής είπε σ' ό πιστεύω.

Την στιγμήν εκείνην επέστρεφεν ο Γιαννάκης με μίαν υπηρέτριαν, η όποια έφερεν εις ένα δισκον...

— Η μικρή είναι άρρωστη, καθώς σας είπα. Δεν είμπορεί να κινηθή.

— Α, τ' ό ξέγχασα. Πήγαινε να ιδής πώς είναι τώρα. Υστερ' από λίγη ώρα θα έλθω κ' έγω.

— Πώς μάρεσαι ο καφές με τ' ό γάλο και η φρυγανίες με τ' ό βούτυρο! έλεγεν ο Γιαννάκης...

— Καλά, πήγαινε σύ. Και είπέ της Κατερίνας να μου στειλή έδω δύο φλυζάνια καφέ με γάλα.

— Πιστεύω να μην είναι τίποτε, απήντησεν η Μηλιά, και να μη σας δώσω πολύ βάρος.

— Στή ράχη, κύριε. Ο κ. Δούμανης την έσέκωσεν όλίγον και της έπίεσε με τ' ό χέρι...

— Καλά, τώρα ξεύρω τι έχεις. Ακουσε, Πολυξένη, τί θα κάμης. Θά της δώσης κινίνο...

— Βλέπω ότι μου όμιλείτε και σεις σαν την κυρία Δούμανη. Σας όρκίζομαι όμως...

«Ήστραπτε θαυμασίως, υπό τας ακτίνας του πρωϊνού ήλιου...» (Σελ. 260, στήλ. γ')

— Πώς μάρεσαι ο καφές με τ' ό γάλο και η φρυγανίες με τ' ό βούτυρο! έλεγεν ο Γιαννάκης...

— Διφώ... άχ, πώς διφώ... — — — — — — — — — — —

— Καλά, πήγαινε σύ. Και είπέ της Κατερίνας να μου στειλή έδω δύο φλυζάνια καφέ με γάλα.

ται, η αυτά τα παιδιά είνε τίμια. . . Είνε δυνατόν νάπατα τόσο η φυσιογνωμία ; Αυτό θα το ιδούμε άργότερα. Έν τώ μεταξύ, σέ παρακαλώ νά τα περιποιήσαι, ως νά μή συνέβη τίποτε. . . Πούδς ξεύρει μήπως ηύραν πούθενά τδ νόμισμα και τδ διαμάντι ! . . Πρόσεξε προπάντων νά μή τα χάσουν, διότι πολύ πιθανόν δ μικρός νά μή γνωρίζη τήν αξίαν των.

Ο κύριος Δούμανης ήτο καλός ιατρός' τρώντι, ύστερ' από τρείς ημέρας ή Μηλιά ήμπόρεσε νά σηκωθή, και, μολονότι ώχρά ακόμη και αδύνατη, έκάθητο τώρα είν τδ δωμάτιον τής οικόνομου, ή όποία είχαν αναλάβη πάλιν τδ πρδτδν τής φιλικών ύφος.

Έν τούτοις ο οικοδεσπότης δέν παρέλειπε νά συνομιλή καθημέραν με τήν Πολυξένην διά τά παιδιά, τά όποία τούς ένδιέφερον όλονέν περισσότερον.

— Ανεκάλυφες τίποτε νέον ; ήρώτησε τήν οικονομόν, τήν ίδιαν ήμέραν πού έσηκώθη ή Μηλιά.

— Μάλιστα, κύριε. . . Ανεκάλυφα, ότι ή Μηλιά δέν γνωρίζει διόλου, ότι ο αδελφός τής έχει τέτοια πράγματα. . . Πώς σας φαίνεται ;

— Πολύ παράξενον και άπίστευτον ! — Και όμως όμιλούν με τέτοιον τρόπον, πού μου είνε δύσκολον νά παραδεχθώ ότι λέγουν ψεύματα ! Χθές ήρώτησα τόν Γιαννάκη : « Δέν μου λές, τί είνε ένα νόμισμα κίτρινον και ένα κομμάτι γυαλί, πού ηύρα 'στην τσέπη σου ; » Και μου απεκρίθη : « Τδ νόμισμα τδ ηύρα μιά μέρα καθώς έσκαφα τόν άμμο τής αύλης μας, μέσα 'στο Βράχο' τδ γυαλί ήταν 'ς ένα κουτί, μέσα 'στην τρύπα τού γλαρίου. »

— Αι έζηγήσεις αύται είνε πολύ σκοτειναι, και κάθε άλλο άποδεικνύουν παρά ότι ή Μηλιά δέν γνωρίζει τόν θησαυρόν.

— Και όμως έτσι είνε. Ο μικρός δέν έδειξε καμίαν ταραχήν, όταν έμαθε ότι είδα τδ νόμισμα και τδ διαμάντι. Έσοβαρεύθη μόνον και μου είπε : « Μήν » πήτε τίποτε 'στην αδελφή μου, ότι « είδατε αυτά τά πράγματα 'στην τσέπη » μου. Τά έπηρα, ξεύρετε, κρυφά, γιατί » δέν με άφινε νά τα πάρω. Τι νά τα » κάμουμε αυτά τά παιχνιδάκια, μου έ » λεγε τήν ώρα πού έτοιμαζόμεθα νά » φύγουμε, — άφ' ού ήμπορούμε νά πά » ρουμε κάτι τι πειδ χρήσιμον, μέσα από » τδ σακί τού ναύτης ; »

— Από τδ σακί τού ναύτη ; ! . . Καλέ τί είν' αύτά ; Μήπως οι γονείς των ήσαν τίποτε ληστοπειραταί ; . . . Άλλά και αυτό άν είνε, πάλι τί πταίνε τά παιδιά ;

[Έπειτα συνέχεια]

Κατά τδ Γαλλικόν τής Α. Ζεννεβραίη ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΕΡΒΙΣΑΙ

Δύο Δερβίσαι, φίλοι, έξεκίνησαν μαζί δι' έν προσκύνημα. Ο ένας, δ όποιος ήτο αδύνατος, έτρωγε μίαν φοράν κάθε δύο ήμέρας' ο άλλος, δ όποιος ήτο πολύ εύρωστος, έτρωγε δύο και τρείς φορές τήν ήμέραν.

Όταν έφθασαν είν μίαν πόλιν, τούς συνέλαβον, κατηγορηθέντας δι' έγκλημα βαρύ, τούς έδικασαν και τους κατέδικασαν είν θάνατον εξ αστίας. Προς τούτο τούς έκλεισαν είν φυλακήν, τής όποίας έφραξαν τήν θύραν.

Μετά δεκαπέντε ήμέρας άπεκαλύφθη ή άθωότης των, και έσπευσαν νανοίξουν τήν φυλακήν. Ο εύρωστος ήτο ήδη νεκρός' ο αδύνατος άνέπνεεν ακόμη. Οι παριστάμενοι έξεπλάγησαν διά τούτο, άλλ' ιατρός παρτυχών τούς είπε :

— Έκρεπε νά εκπλαγήτε, άν συνέβαινε τδ έναντιον. Ο φαγός ώφειλε κατ' ανάγκην νά υποκύψη γρηγορώτερα είν τήν νηστείαν, ένψ ο άλλος, συνειθισμένος είν ατήν, ένεκα τής έγκρατείας του, ήμπορεσε νάνθέξη περισσότερον.

(Έκ τών του Πέρσου ποιητού ΣΑΑΔΗ.)

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ (Π ρ ό κ ρ ι ο ς)

Από τής 7 μέχρι τής 13 Αυγούστου, — ήμέρας καθ' ήν τδ παρόν φύλλον τίθεται είν τδ πιστόηριον. — έφθίσαν προσέτι ύπέρ τής αύτήσεως τού φύλλου τής « Διαπλάσις » είν δεκαεξασέλιδον μετά έξωφύλλου (έν δλω σελίδες 20 κατα Σάδοβατον), και ένεγράφησαν είν τδ Μητρώον τών Συνδρομητών τού 1899 και οι έξής κατά σειράν :

- [Συνέχεια εκ σελίδος 263]
- 99. Σοφία Χ. Παλαμά, Καλαμών.
- 100. Μαρίκα Α. Χατζή, Πειραιώς.
- 101. Νικόλαος Χατζημιάνων, Χαλκίδος.
- 102. Περικλής Δ. Σκέφερης, Πρεβέζης.
- 103. Ανδρέας Δ. Σκέφερης, Πρεβέζης.
- 104. Αντώνιος Π. Φουστάνος, Σύρου.
- 105. Ευφημία Γ. Εύστρατιάδου, Κωνσ[τα]νούπολεως.
- 106. Χρυσούλα Θ. Παναγοπούλου, Αθηνών.
- 107. Μαρία και Φανή Α. δρ. Κριπιά, Αθηνών.
- 108. Έλένη Σ. Ρ. Δουκάτου, Αργστολίου.
- 109. Κατίνα Δ. Κατερινοπούλου, Αθηνών.
- 110. Νίκος και Γεωρ. Α. Κατερινοπούλου, Αθηνών.
- 111. Ερμιώνη Τιμόλ. Τολιπούλου, Καλαμών.
- 112. Παύλος Ίωαν. Λελοΰδας, Αθηνών.
- 113. Νέρων Μιλτ. Μπουφιδης, Βόλου.
- 114. Βασιλική Ευδ. Στρούμπου, Αθηνών.
- 115. Ηλίας Γεωργ. Σουλκας, Πειραιώς.
- 116. Έλένη Α. Πρεβεδούρου, Αθηνών.
- 117. Γεωργία Ίωαν. Λάμπρου, Αθηνών.
- 118. Ευάγγελος Σ. Σωτηρακόπουλος, Αθηνών.
- 119. Αντώνιος Κ. Κυριακίδης, Αθηνών.
- 120. Χρήστος Ι. Νικολαΐδης, Σύρου.
- 121. Αριάδνη Μ. Κουπτα, Κεραλληνίας.
- 122. Αίκατα. και Μαρία Έπ. Μεταλά, Κερκύρας.
- 123. Ζήσας Γ. Σημίτου, Πειραιώς.

[Είν τδ προσεχές φύλλον οι μετά τήν 13 Αυγούστου έγγραφησόμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τδ Άρχιζέλιον μιά μέρα, Έκει πού έπέρατοϋσε Μή τήν καλή του τήν μητέρα Κ' εδω κ' εκεί παρατηρούσε, Βλέπει μπροστά του ένα παιδί, Όσο του έμοιαζε πολύ.

Κι' άρχίζει τδ ξεφωνητό :

— Ο τί χαρά μου ! τί χαρά μου ! Καλέ μαμά μου, τ' είν' αυτό ; . . Μήν έξωντάνευσε ή σκιά μου ;

Εστάλη υπό τού Αρχιναύαρχου Θεμιστοκλήσ

Διάλογος μεταξύ τού Τοτού και τού μικροτέρου αδελφού του : — Γιατί, Τοτό, σάν κοιμούμεθα, έχομε τδ μάτια μας κλειστά ; — Για νά μή πείση μέσα των κανένα σκουπίδι από τδ ταβάνι ! απαντᾷ ο Τότης μετά σοβαρότητος.

Εστάλη υπό τού Ζοφερού Μεταίους

Η μητέρα μαλόνει τόν μικρόν τής Άριστέιδην, δ όποιος ήρχισε νά κομφεύεται και νάγαπᾷ πολύ τόν καθρέπτην.

— Μά κυτάξω είν τόν καθρέπτην γιατί έχω ένα σκυρί, μαμά, λέγει ο Άριστέιδης δικαιολογούμενος. — Που, παιδί μου ; — Στο χέρι μου !

Εστάλη υπό Α. Η. Δριέ

Σκέψις τού Ίπποτου τών Αθηνών :

— Γιατί άφ' ού έχομε δύο μάτια δέν βλέπουμε τά πράγματα διπλά ;

Εστάλη υπό τής Δουκίνας

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

• Τι γίνεται ο κ. Ανανίας ; — έρωτά ή Ίρις — πόσον καιρόν έχει νά εμφανισθή ! Μήπως μετέβη είν Φάληρον και διασκεδάσει τόσο πολύ, ώστε μω λησμονεί ; » Σίαν νά το ήρεις, φίλτατη μου ! Όσο ήτο χείμωνας, έπροσάξιτο τδ ψυχς' τώρα πού ήθε καλοκαιρι, προσάξιται τήν ζέστην, και δός του Φάληρον, και λουτρά, και εκδρομάς, με τόν φίλον του Άλαριαν. Α, μά σου έγινε ένας ιδιότροπος και αυτός δ ψυχγοιός ! Του είπα δτι θα σάς τα γράψω και δι τόν εκδήσο, και ιδού δει τδ έκμα. Νά ιδούσε τώρα. — Η « Οικόγενεια Μαντζουράνη » γαλλική λέγεται « La famille de la Marjolaine »

Κρουγή τού Όλύμπου, αυτό τδ ψευδώνυμον σου έξέλεξε είν προηγούμενον φύλλον και έλαίλω ότι τδ είδες. Χαίρω διά τήν βελτίωσιν και σου εύχομαι ταχίστην και τελείαν άνάρρωσιν.

Φεγγόβολη Αγούλα, ιδού ή επροσάξιτην ήνοιαν σου έξέλεξε. Δέν φαντάζεσαι πόσον μ' εύχαρίστησεν ή επιστολή σου, ή μαρτυρούσα τόσην αγάπην, και τήν εύφαζα, διά νά δημοσιεύσω έν άπόσπασμα εξ αύτής είν είν τδ Λεύκωμα τής Είκοσαςετηρίδος. Χαίρω πάρα πολύ δτι και τδ προσεχές έτος δύο φίλοι μου θα διαμισθητήσουν τδ Ράλλεον. Αναμένω τδ διήγημά σου, και επίθυμω νά μου γράψης συχνά.

Άγγερινέ, πολύ σέ παρακαλώ νά μου είπη, τίνος είνε και πότε έλαβες τδ τετράδιον με τήν γνώμην εκείνην, διότι δέν ένθυμούμαι νά έπαρασεν από τδ Γραφεϊόν μου Μήπως αντίλαλει ποτέ χέρι με χέρι ; — Τάποτελέσματα τής Έβδομης Κυριακής θα δημοσιευθουν πολύ γρήγορα.

Στέλλε μου πάντοτε Πνευματικά Άσκήσεις, Σέλευσε Κεραυνέ, και μή άμφιβάλλω δτι δόσι είνε καλά θα δημοσιεύονται. Έδω δσα ώραία

και ένθουσιώδη μου γράφεις περί τής Ψηροορίας και . . . εδθε ο Ίγιστος νά θέση έπ' ήμων τήν δειλιάν Τουν' όπως λέγεις.

Έξελέσα καθήκον ουχί πλέον ιδιωτικόν, άλλ' έθνικόν, — πού γράφει ο Άετός τής Ίδιος, — ψήφισας και έμπράκτως τήν πρότασιν τού αναπλάσισμοϋ. Ίδου ή άκρίβης αντίληψις τού πράγματος ! Ός πρὸς τήν γλώσσαν τού διηγώματος, βεβαίως δύναται τις νά μεταχειρισθῆ και τας άπλουστερας λέξεις. Διαβάσσε τά είν άλλους διαγωνισμούς βραβευθέντα διηγήματα, και θα ίδης ποίαν γλώσσαν προτιμᾷ.

Έλευθερε Έλληρ, έχεις άδικον νά νομίζης δτι δέν σε άγαπᾷ. Ίδου παραδείγματος χάριν' ηρείς νά σου δημοσιεύσω έκπᾷ ή όκτω πληροφάς, ένψ μόνον μίαν ή δύο δημοσιεύω τού καθενός κάθε φοράν' έπειτα θέλεις νά σου φανερώσω τδ ψευδώνυμον τού Α. Πάλλη, χωρίς νά έχω τδ δικαίωμα. Βλέπετε λοιπόν δτι έχω δίην τήν διάθεσιν νά σ' εύχαριστήσω, άλλα δέν έμπορώ, διότι ζητείς άδύνατα.

Πρέπει, Έλευθερά Πατρις, νά ζητής επίμονως τδ φύλλον σου από τδ ταχυδρομείον, διότι όποι και όλων τών άλλων συνδρομητών, στέλλεται και τδ ιδίον σου τήν ίδιαν ήμέραν και άνελλιπώς.

βαλή Μιλήσιε, (Π. Κ.) αυτό τδ ψευδώνυμον σου εκλέγω και σε παρακαλώ νά μου γράψης συχνά.

Τσιγγηρα, φαίνεται δτι δέν έλαβα τήν προηγούμενήν σου επιστολήν, και λυπούμαι πού με παρετήγησας τόσο. Σε συγγαίρω διά τόν λαμπρόν βαθμόν και διά τήν τιμητικήν διακρισιν τής όποίας ήλιώθης. Είμαι εύτυχής νάκούω τόσα καλά διά τούς φίλους μου.

Βασίλειε τών Νάνων (Δ. Γ.) αυτό τδ ψευδώνυμον σου έξελεξα, και έλπίζω νά μου γράψης συχνά. Σου έστειλα τδ 29 φυλλάδιον.

Δέρε, έλαβα μίαν δραχμήν διά τήν αλλαγην τού ψευδώνυμου σου' άλλ' όχι και τδ νέον σου ψευδώνυμον. Όσοι τδ είνε γράψης είν προηγούμενήν επιστολήν, Άλλ' ήτο δυνατόν νά τδ ένθυμούμαι μεταξύ τών επιστολών και ψευδώνυμων ;

Ηρωϊκόν Πέτα (Ν. Π.) ιδού τδ ψευδώνυμον σου. Θα λαμβόνεις μέρος είν τούς Διαγωνισμούς και θα μου γράψης συχνά ;

Αρχάδι τού Βόλου, δεκτόν τδ νέον σου ψευδώνυμον. Πολύ έγέλασα, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, με τά λεπτομερείας τής γνωριμίας σου με τδ Αρχάδι και με τόν Άετόν τών Ορέων. Νά σου πω όμως τήν αλήθειαν, έστονωχωρήθηκα και λιγάκι. Μά διατί νά τα χάνη ; έτσι ; διατί νά τα σαστίξης ; Άμα ίδης ξένον άνθρωπον έμπρός σου, νομίζεις δτι τουλάχιστον έρχεται νά σου κόψη τδ κεφάλι ! Και με τήν άφασίαν πού σε πιάνει, νομίζεις κανείς δτι έκαμε λάθος και δτι δέν έχει έμπρός του τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, δηλαδή μίαν από τας εύφροστερας και τας πολυμαθεστερας φίλας μου. Σου τδ λέγω καθαρά : αυ-δ είνε έλάττωμα, και πρέπει νά το πολεμήσω με δίην σου τήν θέλησιν και τήν δύναμιν.

Μυστική Φωνή, δέν γνωρίζω άν θα δεχθών τήν ανταλλαγην και οι άλλοι' όπισθόποσε είνε περιττόν νά επαναληφθῆ. Δέν άμφιβάλλω δτι, άμα με τδ καλόν επιστρέψουν οι γονείς σου, θα έπισκομιάζουν τήν ιδέαν σου και θα σου δώσουν τόπαιτούμενα χρήματα διά νά ψηφίσης τήν πρότασιν, ή όποία σ' ένθουσιάζει τόσο.

Άγγαστε Ήρω (Α. Π.), εκ τών τριών ψευδώνυμων, τά όποία προτείνεις, αυτό σου εκλέγω και σε δέγομαι μετά πάσης χαράς. Σου έστειλα δτι είζητησε.

Άρχ Πέτρης (Ν. Ι.), τούτο ήτο τδ καταλληλότερον, Ευχαριστώ θερμώς διά τήν τόσην προθυμίαν.

Ο φίλος μου Τικ Τάκ, — Αντώνιος Θ. Δημητρόπουλος εκ Πειραιώς, — με άποχαιρετά και σας άποχαιρετά. . . Έμεγάλως πλέον και

μετά τετραετη φιλιαν και δρασιν, άποχωρεί εκ τού κύκλου μας, άφίων τήν θέσιν του είν τήν αδελφήν του. Και με τί ώράσια εκφράσσει τδ κάμνει, και με τί κολακευτικά διαβεβαιώσεις ! Τδ δέ καλλιτερον είνε δτι άποβάλλων τόν φιλοσοφικόν τριβωνα, τόν όποιον μερικοί φίλοι μου ήβέλησαν και καλά νά του φορέσουν μου στέλλου και τήν φωτογραφίαν του — τέλος πάντων ! — τήν όποιαν θα ίδης είν έν από τά προσεχῆ φύλλα.

Άλλοτε σοι έγραφα, — μοι γράφει ο Κεραυνός, — δτι όμοιάς με τερνήτην νήσον έν τῷ μέσω τού άκεανού τών μαθημάτων' τώρα δύναμαι νά είπω δτι χρησιμεύεις ως βάσις εργασίας έν τῷ έρήμῳ τής άργίας . . . τών Διακοπών. Ίδου λοιπόν σύ, φίλτατη Διαπλάσις, ανάπαυσις έν τῷ έργασίῳ, και έργασία έν τῷ αναπαύσει. Μα πού τδ βρίσκει !

Διά τών εζής ώραιότητων συνοδεύει τδ διήγημά του ο Ίπποτης τής Έλευθεής Μορφής :

« Είνε τδ πρώτον τδ όποιόν επιχειρώ είν τήν ζωήν μου, και μάλιστα διά Διαγωνισμόν. Ο' άποτύχω πέντε-έξ φορές, και έπειτα θα συνεπιθώ λιγάκι' είνε, νομίζω, πολύ ώφέλιμον, και δέν είνε προσβολή νάποτύχη κανείς. ούτε άμάρτυμα. Έγώ τουλάχιστον δέν θάπελιπισθώ. »

« Ας τ' άκούσουν μερικοί-μερικοί, οι όποιοι μόλις στείλουν και τι διά πρώτην φοράν, έχουν τήν άξιότιμην άμέσως νά δημοσιεύθῆ και νά βραβευθῆ. Μά τά βραβεία δέν έρχονται κεραυνόβολα, σάν τήν άποπληξία. Σιγά-σιγά.

Δάφνη, με μεγάλην μου χαράν έλαβα τήν επιστολήν σου. Ύστερ' από τόσω μακράν σωτηρίαν. Τώρα λοιπόν θά μου γράψης τακτικά ; Πολύ άμφιβάλλω διότι είν ή δευτέρα φορά πού μου τδ ύπόσχασαι. Εκ τήν έρωτήσειν σου άπαντᾷ τδ όχι.

Αστερεσσα Νύξ, πάντοτε σου άπαντᾷ και άδικως παραπονεύσαι. Μήπως καμμίαν φοράν διετύπωσες παράπονα περί καθυστερήσεως τετραδίων ; άλλ' έδήλωσα δτι αυ-δ δέν τα δημοσιεύω, διότι θα τα δημοσιεύσω άργότερα όλα μαζί. Σου έστειλα τδ βιβλίον.

Κρουγή τής Πατριδος, επιστολήν, διήγημα, παιδικόν πνεύμα, προσιτε. περί Μ Μυστικών, Πνευματικῶν Άσκήσεων — όλα τά έγγραφης γραμμή, είν τδ ίδιον χαρτί Τούτο είνε παρὰ τόν Κανονισμόν και μου φέρει μεγάλην δυσκολίαν. Σε παρακαλώ λοιπόν νά τ' αντιγράψης καθέν χωριστά και νά μου τά ξαναστείλεις. Μή ξεχάσης μάλιστα νά ύπογράψης με τνομά σου και με τδ ψευδώνυμόν σου έν έκαστον εκ τών τεμαχίων.

Δι προτάσεις σου, Πέτρε Πολιτάκη, ήθελες νά δημοσιευθών με τνομά σου ή με τδ ψευδώνυμόν σου ; Δέν ήξευρα και τας παρέλειψα, ώστε επανόλαβε τάς.

Μεγάλε Πέτρε (Π. Ι.), είσαι δεκτός μετά πάσης χαράς. Η Έλληνική Σημαία δέν μένει έν Αθήναις, ώστε έννοείσ δισι δέν δημοσιεύω τήν πληροφορίαν σου.

Νά παραπονούνται όσοι δέν τους δημοσιεύω Άσκήσεις, ε' κάπως-κάπως ύποφέρεται. Άλλά νά παραπονούνται και όσοι τους δημοσιεύω, διότι τάχα τους δημοσιεύω όλίγας, α, αυτό ύπερβαίνει κάθε όριον άνοχῆς. Τι νά είπω δέ περί εκείνων, οι όποιοι δέν προσέχουν, δέν βλέπουν τας Άσκήσεις των, όταν τας δημοσιεύω, και ύστερα μου κάμνουν παράπονα ; Δειπόν

από όήμερον και είν τδ είζης

όποιοι παραπονεθῆ δτι δέν του δημοσιεύω Άσκήσεις του, ή δτι τού δημοσιεύω όλίγας, ή διότι δέν τάς, θα σημειώνεται είν ένα ιδιαίτερον Κατάλογον, πού ήνοιξα τώρα, και θάκολληεται διά παντός τού δικαϊώματος νά στέλλη Άσκήσεις. Έτελείωσε !

Αδπαδομί, πληροφορία : Ο Συ-

ριανός Ίπποτης άσπάζεται τήν εκάδελφον του Συριανήν Άμαλίαν και τόν φίλον του Τζι Τζι-Μπού-Μπού. — ή Ίρις άσπάζεται τόν Αγεμοστρόβιλον και τήν Μολοίδην. — ή Ίπποδμία Παπαδοπούλου συγγαίρει τήν Αλεξανδρον Παλλήν διά τά βραβεία τού Ωδείου και άσπάζεται τήν αδελφήν τού Έλληρ. — ή Φεγγόβολη Αγούλα άσπάζεται τήν Δάφνην και τήν Πεταλούδα τών Σεργών. — ή Τπολάς άσπάζεται τήν Έρωτηράν Θάλασαν και τήν-εί τάρικα τού Μελαγχολικού Ναύτου. — ή Άδρα τού Ορφείας άσπάζεται τόν Ίακχον Βάκχον και ζητεί τάρικα Σελεύκου τού Κεραυνού. — ή Ίάνα άσπάζεται τδ Τίρι-Λίρι και τδ έρωτά άν θα υπάγη είν τδ ίδιον σχολείον. — ο Πελοναύτης άσπάζεται τόν Αρχιναύαρχον Έρωτηράν και έμαθεν δτι ύπέφερε πολύ είν τδ τσείδιόν του' είνε άληθής : — ο Έλευθερός Έλληρ ζητεί τάρικα της Κεφαλληνιακής Άδρας και της Ναυτοπόλας. — ή Τσουχτέρα άσπάζεται τδ Άνθος τής Ίαπωνίας και τδ πληροφορεί δτι θα υπάγη είν τδ ίδιον σχολείον. — ο Κινέος Αή ζητεί τάρικα τού Δορ Κολοκώθα Πατέρα. — ή Ναυσιμά ζητεί τάρικα της Σεργευμένης Έλληνοπούλας. — ο Μελαγχολικός Ναύτης άσπάζεται τόν Ίπποτην τών Αγέμων και ζητεί τάρικα της Ιονικής Ακτής. — ο Γεωργίος Παπαεργαφον πληροφορεί τόν Δ. Δίπλαρ δτι τού έστειλε μίαν επιστολήν και τόν έρωτά άν τήν έλαβε, διότι δέν είνε άπάντησιν. — ο Κεραυνός άσπάζεται τόν Έωσφόρον και τόν έρωτά άν δίην τήν ήμέραν γράψης σ' ήους. — ή Δάφνη άσπάεται τήν Έλληνίδα Καλλιτέχνιδα και έρωτά διατί δέν άπήνησεν είν τήν επιστολήν τής ; — ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής άμα συμπληρώση έν Δευκωμα εκ 50 τετραδίων, θα βραβεύση τδ καλλίτερον (με τι, δέν μου γράφεις) — τδ Αεθάλδης Ρόδον ζητεί τάρικα τού Μ Τριπανιστοϋ. — Δι' άλλους δέν υπάρχει σήμεραν τόπος.

Μικρόν Μυστικόν επιθυμούσιν νά νταλλάξουν : Η Φεγγόβολη Αγούλα, τήν Έρωτηράν Θάλασαν Μορφην Μαρίνου, Ναυτοπουλαρ, Μενεξεδέριαν και Τσουκί-δαρ της Τερψίθεας. — ο Ερμής τού Πραξέλου με τόν Πλ. Α. Διαμαντόπουλον και τδ Άρα Αραθάντιν. — ο Φιλοθέων με τήν Αρτ Αραθάντιν, Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλήα Ακοίμητην Αηδόνα, Μελαγχολικόν Ναυτην, Ταρία-Ταρεία και Φιλομερικανίδα τδ Φιλέτημον Ιορ με τήν Έλένην Βαρουζάκη και με τήν Αδραν τού Βουνοϋ. — Τδ Μη με σκοιζεις με τήν Αστρατην. — ο Συριανός Ίπποτης με τόν Μέλανα Αστέρα, Κυματίζουσαν Θάλασαν, Φιλαμερικανίδα, Έλευθερον Έλληνα και Παταγιώτην Σεργών. — Σέλευκος ο Κεραυνός με τόν Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλήα. — ή Τπολάς με τόν Μελαγχολικόν Ναύτην, Δορ Κολοκώθα Πατέρα και Αρχιζέλιον. — ή Ίάνα με τόν Άλδρανον. — ή Ζαπτις με τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα. Ναυτοπουλαρ και Πδς-ταπερνάς. — ο Πελοναύτης με τίν Δημήτρ. Δοβαν. Συριανόν Ίπποτην, Ναυτοπουλαρ της Άδρον και Σημαιοφόρον. — Αρ-ιόχος ο Σωτηρ με τόν Δούστον, Εμμ. Σάχη και Π. Βλαχάκη. — ο Βασίλειος τών Ορέων με τόν Βασίλειο τών Άρθωον, Δορ Κολοκώθα Πατέρα, Λευκήν Αρκτον και Παπαρούνην της Περτέλης. — ο Α. Π. Αρθας με τήν Σμαράγδα Α Λαδοπούλου, Ατρομητον Σπαρτιάτην, Ουτίλιαν Ανδερμάττερ, Γερόμιον Λεκατσάν και Αρδρίαναν Βλασοπούλου. — ο Μολοδός με τήν Νατάδα, Λαδομέρον Πορτικόν, Παπουτωμένον Γάτον και Ηραιστον. — τδ Παρασοκίλι με τόν Τομ-Περγαί-Μουζέ, Πίρ-Πάρ, Γλυκό Φιλάκι, Πδς-ταπερνάς και Μήν-τα-ρωτίε. — ο Μελαγχολικός Ναύτης με τήν Κόρην της Ωραίας Λέσβου,

Με τδ άποχαιρετά. . . Έμεγάλως πλέον και

μετά τετραετη φιλιαν και δρασιν, άποχωρεί εκ

του κύκλου μας, άφίων τήν θέσιν του είν τήν

αδελφήν του. Και με τί ώράσια εκφράσσει τδ

κάμνει, και με τί κολακευτικά διαβεβαιώσεις !

Τδ δέ καλλιτερον είνε δτι άποβάλλων τόν φι-

λοσοφικόν τριβωνα, τόν όποιον μερικοί φίλοι μου

ήβέλησαν και καλά νά του φορέσουν μου στέλ-

λου και τήν φωτογραφίαν του — τέλος πάντων !

— τήν όποιαν θα ίδης είν έν από τά προσεχῆ

φύλλα.

Άλλοτε σοι έγραφα, — μοι γράφει ο Κεραυνός,

— δτι όμοιάς με τερνήτην νήσον έν τῷ

μέσῳ τού άκεανού τών μαθημάτων' τώρα δύνα-

μαι νά είπω δτι χρησιμεύεις ως βάσις εργασίας

έν τῷ έρήμῳ τής άργίας . . . τών Διακοπών. Ίδου

λοιπόν σύ, φίλτατη Διαπλάσις, ανάπαυσις έν τῷ

έργασίῳ, και έργασία έν τῷ αναπαύσει. Μα πού

τδ βρίσκει !

Διά τών εζής ώραιότητων συνοδεύει τδ διήγημά

του ο Ίπποτης τής Έλευθεής Μορφής :

